

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **R.**, so sídlom v B., IČO: X., proti odporcovi **I. Z.**, bývajúcemu v L., zastúpenému JUDr. J. O., advokátkou so sídlom v L., **o zaplatenie 18 161,82 € (547 143 Sk) s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 12 C 27/2004, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 31. marca 2010 sp. zn. 4 Co 272/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Navrhovateľovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava IV rozsudkom z 24. júna 2005 č.k. 12 C 27/2004-43 uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi do 3 dní 547 143 Sk s 10 % úrokom z omeškania od 22. mája 2004 do zaplatenia a náhradu trov konania 27 355 Sk. Vo zvyšku návrh zamietol. Vychádzal z toho, že uznesením Okresného súdu Bratislava IV zo 7. januára 1999 č.k. 7 C 268/1998-18 bolo nariadené predbežné opatrenie ukladajúce navrhovateľovi povinnosť platiť odporcovi 15 000 Sk mesačne; toto uznesenie bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Bratislave z 31. mája 1999 sp. zn. 17 Co 89/1999. Nariadené predbežné opatrenie zaniklo právoplatnosťou rozsudkov vydaných vo veciach vedených pred Okresným súdom Bratislava IV pod sp. zn. 7 C 226/1997 a sp. zn. 7 C 130/1998 (t.j. 5. februára 2004 a 13. októbra 2003), v ktorých boli návrhy vo veci samej zamietnuté. Súd prvého stupňa preto uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu, ktorá mu bola vyplatená od vydania predbežného opatrenia do jeho zániku. Na strane odporcu predstavuje ním prijaté plnenie bezdôvodné obohatenie, ktoré je povinný vydať navrhovateľovi (§ 451 Občianskeho zákonníka). Výšku tohto bezdôvodného obohatenia určil

súd sumou 547 143 Sk. Zamietajúci výrok rozsudku odôvodnil tým, že navrhovateľ sa domáhal príslušenstva sčasti vo výške, ktorá mu nepatrí. Výrok o trovách konania odôvodnil poukázaním na § 142 ods. 3 O.s.p.

Na odvolanie odporcu Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 31. marca 2010 sp. zn. 4 Co 272/2009 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny. Navrhovateľovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Výsledkami vykonaného dokazovania mal preukázané, že na návrh navrhovateľa sa na Okresnom súde Bratislava IV začalo 10. júna 1997 konanie sp. zn. 7 C 226/1997 (v ktorom sa domáhal určenia neplatnosti odvolania z funkcie) a 31. marca 1998 konanie sp. zn. 7 C 130/1998 (v ktorom sa domáhal určenia, že jeho pracovný pomer trvá). V priebehu týchto konaní (22. októbra 1998) bolo nariadené predbežné opatrenie, ktorým bol navrhovateľ zaviazaný platiť odporcovi 15 000 Sk mesačne titulom náhrady časti mzdy s tým, že toto predbežné opatrenie stratí účinnosť právoplatným rozhodnutím vo veci samej. Na základe tohto predbežného opatrenia navrhovateľ vyplatil odporcovi celkom 547 143 Sk. Keďže odporca nebol v predmetných konaniach úspešný – jeho návrhy vo veci samej boli zamietnuté (rozsudkom Okresného Bratislava IV z 13. marca 2002 č.k. 7 C 226/1997-91 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 12. novembra 2003 sp. zn. 2 Co 114/20003 a rozsudkom tohto súdu z 13. februára 2002 č.k. 7 C 130/1998-89 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 24. júna 2003 sp. zn. 12 Co 468/2002) a ich právoplatným skončením zaniklo nariadené predbežné opatrenie, nastala procesná situácia uvedená v § 77 ods. 3 O.s.p. Vzhľadom na to, že odporca navrhovateľovi nenahradil ujmu uvedenú v tomto ustanovení, došlo na strane odporcu k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktoré je povinný vydať navrhovateľovi. Súd prvého stupňa preto rozhodol správne, pokiaľ odporcu zaviazal zaplatiť navrhovateľovi 547 143 Sk. Správne rozhodol aj v časti týkajúcej sa úrokov z omeškania, na ktoré vznikol navrhovateľovi nárok (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Námietku odporcu, že peňažné plnenie prijímal na základe predbežného opatrenia dobromyseľne, nepovažoval odvolací súd za opodstatnenú. Odporca už z nariadeného predbežného opatrenia mal vedomosť, že ide len o dočasné plnenie a musel si byť vedomý, že pokiaľ jeho návrhom vo veci samej nebude vyhovené, bude musieť prijaté plnenie vrátiť navrhovateľovi. Za dôvodnú nepovažoval ani odporcom vznesenú námietku premlčania, lebo navrhovateľ sa mohol domáhať vrátenia plnenia poskytovaného odporcovi až po zániku predbežného opatrenia. K tomuto ale došlo až právoplatnosťou rozhodnutí vo veci samej (13. októbra 2003 a 5. februára 2004); navrhovateľ nárok uplatnil na súde 6. februára 2004.

Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal odporca dovolanie. Uviedol, že v konaní došlo k procesným vadám v zmysle § 237 písm. f/ a g/ O.s.p. tým, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom a vo veci rozhodoval vylúčený sudca. Poukázal na to, že v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa namietal, že odvolaním napadnutý rozsudok mu nebol účinne doručený. V čase jeho doručovania sa totiž nezdržiaval na adrese trvalého pobytu (pracoval v zahraničí, čo uviedol aj v ospravedlnení svojej neúčasti na pojednávaní, ktoré súdu prvého stupňa doručil 21. júna 2005). Odvolací súd sa ale touto námietkou nezaoberal. K odňatiu jeho možnosti konať pred súdom došlo aj tým, že súd v rozpore s § 101 ods. 2 O.s.p. vec prejednal a rozhodol v jeho neprítomnosti. Tým mu súd znemožnil vyjadriť sa na pojednávaní a predniesť aj ďalšie skutočnosti, ktoré sú právne významné pre spravodlivé rozhodnutie v danej veci. Dovolateľ ďalej uviedol, že 10. januára 2005 podal námietku zaujatosti voči sudcovi prejednávajúcemu vec, rozhodnuté o nej ale nebolo. Podaním z 20. júna 2005 vzniesol námietku zaujatosti voči celému Okresnému súdu Bratislava IV s odôvodnením, že na tomto súde nie je predpoklad objektívneho posúdenia danej veci; ani o tejto námietke nebolo rozhodnuté. Z toho dovolateľ vyvodil, že v konaní došlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. g/ O.s.p. Odvolací súd procesné nesprávnosti, ktorých sa dopustil súd prvého stupňa, nenapravil a ich negatívne dôsledky neodstránil. Dôsledkom týchto procesných nesprávností je aj vecne nesprávne rozhodnutie. Súd si dostatočne neujasnil, v akom právnom vzťahu nastala povinnému údajná ujma a nárok navrhovateľa nesprávne podriadili pod občianskoprávne normy, čo je v pracovnoprávných vzťahoch prípustné len subsidiárne. Existenciu inej vady majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) vyvodzoval dovolateľ z toho, že odvolací súd v rozhodnutí nevysvetlil, prečo neprihliadol na dôvody odvolania týkajúce sa nesprávneho právneho posúdenia veci a dostatočne neodôvodnil, prečo na daný právny vzťah aplikoval všeobecné ustanovenia (§ 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka) bez uvedenia, z akého titulu malo vzniknúť bezdôvodné obohatenie. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu je v dôsledku toho nepreskúmateľné (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Z týchto dôvodov dovolateľ žiadal zrušiť tak dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj ním potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa.

Navrhovateľ vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že rozhodnutia súdov sú vecne správne, lebo súdy v dostatočnom rozsahu zistili skutkový stav a vec aj správne po právnej stránke posúdili. Dovolanie navrhol zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorý je zastúpený advokátkou (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Podľa § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. V zmysle § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Odporca dovoláním napadol rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky žiadneho z vyššie uvedených rozsudkov. Prípustnosť jeho dovolania preto z ustanovení § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. nemožno vyvodiť.

Prípustnosť dovolania odporcu by v danom prípade prichádzala do úvahy, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Dovolací súd so zreteľom na § 242 ods. 1 O.s.p. skúmal, či prípustnosť dovolania nezakladá niektorá z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal

spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že z hľadiska § 237 O.s.p. nie je právne významné samo tvrdenie účastníka, že došlo k určitej procesnej vade, ale len zistenie, že k namietanej vade skutočne došlo.

Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ O.s.p. nenamietal a vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na obsah dovolania a vytýkané nesprávnosti, ktorých sa mali dopustiť súdy oboch nižších stupňov, sa dovolací súd osobitne zameril na otázku, či postupom súdov nebola dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie procesne nesprávny postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu procesných oprávnení, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok.

Dovolateľ namieta, že postupom súdu prvého stupňa mu v danej veci bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) tým, že súd v rozpore s § 101 ods. 2 O.s.p. vec prejednal a rozhodol 24. júna 2005 v jeho neprítomnosti, hoci svoju neúčast' ospravedlnil závažným dôvodom a požiadal o odročenie pojednávania.

Podľa § 101 ods. 2 veta druhá O.s.p. ak sa riadne predvolaný účastník neustanoví na pojednávanie ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takéhoto účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy. Toto ustanovenie určuje dve podmienky, ktoré musia byť súčasne splnené, aby súd mohol vec prejednať v neprítomnosti účastníka alebo jeho zástupcu: a/ riadne predvolanie a b/ absencia žiadosti o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. V danej veci zo spisu vyplýva, že odporca podaním z 20. júna 2005 doručeným súdu 21. júna 2005 požiadal o ospravedlnenie svojej neúčasti na pojednávaní 24. júna 2005 z dôvodu vysokej pracovnej

zanepřázdnosti a výkonu práce mimo územia republiky; zároveň požiadal a odročenie pojednávania na koniec septembra alebo október 2005.

Zo zápisnice o pojednávanií spísanej súdom prvého stupňa 24. júna 2005 vyplýva, že odporca sa na pojednávanie nedostavil, ani nepredložil súdu žiadny doklad o tom, že pracuje mimo územia republiky a že mu tamajší výkon pracovných činností neumožňuje zúčastniť sa na tomto pojednávanií. Obsah zápisnice svedčí o tom, že súd prvého stupňa považoval dôvod neúčasti odporcu za nepreukázaný a že dospel k záveru o splnení procesných predpokladov pre prejednanie a rozhodnutie veci bez účasti odporcu (§ 101 ods. 2 O.s.p.).

Právo účastníka, aby jeho vec bola prejednávaná verejne a v jeho prítomnosti, ktoré je zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, nemožno chápať tak, že súd nemôže konať a rozhodnúť vo veci bez prítomnosti účastníka, ale tak, že súd je povinný umožniť účastníkovi uplatnenie tohto práva. Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. umožňuje vec prejednať v neprítomnosti účastníka, ktorý sa, i keď bol riadne predvolaný, nedostavil na pojednávanie, ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o jeho odročenie. Z tohto predpokladu vychádza aj ustanovenie § 119 O.s.p., v zmysle ktorého pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Pokiaľ odporca v danom prípade nepreukázal dôvod svojej neprítomnosti na pojednávanií, zostala jeho žiadosť o odročenie pojednávania len v rovine ničím nepodloženého tvrdenia, na ktoré nebolo možné prihliadnúť. Súd prvého stupňa, ktorý v danej procesnej situácii vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti odporcu, neodňal odporcovi možnosť realizácie žiadneho procesného oprávnenia účastníka občianskeho súdneho konania. Postupom, ktorý sa nepriečil Občianskemu súdному poriadku, nemohla byť odporcovi odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Dovolateľ poukazuje na to, že mu nebol účinne doručený rozsudok súdu prvého stupňa. Obsah spisu potvrdzuje, že pri doručovaní rozsudku súdu prvého stupňa odporcovi sa skutočne vyskytli problémy, osobitne pri zisťovaní miesta jeho zdržiavania sa. Dovolací súd ale v súvislosti s predmetnou námietkou odporcu pripomína, že podmienka prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. nie je splnená v prípade, že sa účastníkovi odňala možnosť konať pred súdom (len) pre časť konania do takej miery, že účastník následne mohol uplatniť svoj vplyv na výsledok konania (R 39/1993). Odporca v danom prípade uplatnil svoj vplyv na výsledok konania – podal odvolanie proti prvostupňovému rozsudku a v tomto opravnom prostriedku uviedol a vysvetlil svoje výhrady voči postupu

a rozhodovaniu súdu prvého stupňa. Odvolací súd jeho odvolanie neodmietol, ale vecne preskúmal na odvolacom pojednávaní, ktoré sa konalo 31. marca 2010 za osobnej účasti právnej zástupkyne odporcu. JUDr. J. O. sa na tomto pojednávaní vyjadrila k veci, uviedla skutkové a právne námietky a dôvody odvolania odporcu a tým ako jeho právna zástupkyňa v jeho mene „uplatnila vplyv na výsledok konania“. Skutočnosť, ktorá je uplatnená touto námietkou dovolateľa, preto nezaložila prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

S prihliadnutím na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zameril tiež na otázku, či vo veci nerozhodoval vylúčený sudca (§ 237 písm. g/ O.s.p.).

Zo spisu vyplýva, že odporca vzniesol námietku zaujatosti voči sudcovi Okresného súdu Bratislava IV JUDr. Romanovi Bolebruchovi, ktorú odôvodnil tým, že tento sudca mu zaslal podanie na adresu, ktorá nie je adresou jeho trvalého pobytu, hoci navrhovateľ v návrhu uviedol svoju správnu adresu. Krajský súd v Bratislave následne vrátil predložený spis bez rozhodnutia späť súdu prvého stupňa s tým, že vzhľadom na dôvod uplatnený v námietke zaujatosti sudcu neprichádza do úvahy rozhodovanie nadriadeného súdu podľa § 16 ods. 1 O.s.p.

Odporca ďalším podaním z 20. júna 2005 so žiadosťou o odročenie pojednávania, opätovne vzniesol námietku zaujatosti menovaného sudcu z dôvodu, že v podaní, ktoré bolo odporcovi doručené 28. februára 2005, ho tento sudca vyzval na oznámenie, či sa 28. januára 2005 zdržoval na adrese v Ž. Odporca zároveň vzniesol aj námietku zaujatosti celého Okresného súdu Bratislava IV z dôvodu, že na tomto súde nie je zaručené jeho právo na spravodlivý súdny proces. Z obsahu zápisnice o pojednávaní 24. júna 2005 vyplýva, že súd prvého stupňa na vznesenú námietku zaujatosti sudcu neprihliadol (§ 15a ods. 5 O.s.p.). Námietka bola vznesená po 15 dňoch od zistenia jej dôvodu, teda po lehote uvedenej v § 15a ods. 2 O.s.p. Pokiaľ ide o námietku zaujatosti celého okresného súdu, súd konštatoval, že podanie odporcu neobsahuje náležitosti námietky zaujatosti sudcu (§ 15a ods. 3 O.s.p.), preto sa spis nepredkladá nadriadenému súdu na rozhodnutie podľa § 16 ods. 1 O.s.p.

Dovolací súd poukazuje na to, že neexistencia žiadneho rozhodnutia alebo existencia právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z pojednávania a rozhodovania vecí, nebráni dovolaciemu súdu pri skúmaní podmienok prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 237 písm. g/ O.s.p., posúdiť túto otázku

samostatne (R 59/1997). Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci zohľadnil, že iba námietka zaujatosti, ktorá má zákonom stanovené náležitosti, môže vyvolať procesnoprávne účinky predpokladané v ustanoveniach § 14 a nasl. O.s.p. Keďže námietky zaujatosti vznesené odporcom tieto náležitosti skutočne nemali, odporca neopodstatnene namieta, že v danej veci došlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. g/ O.s.p.

K námietke dovolateľa, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), je potrebné uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd sa ale nesprávnym právnym posúdením veci nedopúšťa vady konania v zmysle § 237 O.s.p. Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým (ale) možno úspešne odôvodniť (len) procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Pokiaľ by aj súd (prípadne) vec nesprávne právne posúdil, nezakladalo by to prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. Iba ako poznámku preto dovolací súd uvádza, že sumy, ktoré boli zamestnancovi vyplácané na základe predbežného opatrenia, ktoré bolo neskôr zrušené z iného dôvodu ako preto, že návrhu vo veci samej bolo vyhovené alebo preto, že právo navrhovateľa bolo uspokojené, je príjemca povinný vždy vrátiť; išlo totiž iba o dočasnú úpravu a príjemca si musel byť vedomý toho, že prípadne bude musieť plnenie vrátiť (porovnaj R 26/1975, str. 164 a 165).

Pokiaľ odporca namieta existenciu tzv. inej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), konkrétne nedostatky týkajúce sa odôvodnenia napadnutého rozsudku, dovolací súd potvrdzuje, že nepreskúmateľnosť je považovaná za vadu tejto povahy (R 111/1998). Právna kvalifikácia nepreskúmateľnosti súdneho rozhodnutia súdu nižšieho stupňa ako dôvodu zakladajúceho tzv. inú vadu konania vyplýva aj z ďalších rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (viď napríklad sp. zn. 1 Cdo 135/2010, 2 Cdo 137/2010, 3 Cdo 96/2011, 4 M Cdo 5/2009, 5 Cdo 216/2010, 7 Cdo 55/2011). Takáto tzv. iná vada konania je síce relevantný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), prípustnosť dovolania ale nezakladá. Uvedený dovolací dôvod možno

úspešne uplatniť len v procesne prípustnom dovolaní (o tento prípad ale v preskúmvanej veci nešlo).

Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že v danom prípade je dovolanie odporcu v zmysle § 238 O.s.p. procesne neprípustné a že prípustnosť jeho dovolania nemožno vyvodit' ani z § 237 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní procesne úspešnému navrhovateľovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti odporcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal navrhovateľovi náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodal návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 21. septembra 2011

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková